

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Zuzany Bystřické a soudců Petra Pospíšila a Jana Jiráka v právní věci

žalobkyně: **A. A.**
bytem X
zastoupená advokátem Mgr. Jiřím Trávníčkem
sídlem Rybná 682/14, 110 00 Praha

proti
žalovanému: **Generální ředitelství cel**
sídlem Budějovická 1387/7, 140 96 Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 7. 2022, č. j. 30270-2/2022-900000-316,
sp. zn. 50068-3/2021-640000-12

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalobkyně **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Shora označeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí ze dne 12. 5. 2022, č. j. 10241-7/2022-640000-12, sp. zn. 50068-3/2021-640000-12, kterým Celní úřad pro Zlínský kraj uznal žalobkyni vinnou ze spáchání přestupku dle § 59 odst. 1 zákona č. 307/2013 Sb., o povinném značení lihu. Tohoto přestupku se žalobkyně dopustila tím, že z nevědomé nedbalosti nakládala s neznačeným lihem v rozporu s § 15 odst. 1 zákona

o povinném značení lihu, neboť minimálně dne 8. 9. 2020 nakládala s 50 kusy spotřebitelských balení lihovin (celkem 35 litrů lihovin druhu Jack Daniels Tennessee Whiskey), která nebyla značena kontrolní páskou ve smyslu § 15 odst. 2 téhož zákona. Předmětné lihoviny zakoupila prostřednictvím internetového obchodu www.drinkcentrum.cz od zahraniční právnické osoby K & K EXPORT – IMPORT, s. r. o., se sídlem ve Slovenské republice, a následně je převzala do svého držení. Za spáchání uvedeného přestupku celní úřad uložil žalobkyni správní trest pokuty ve výši 2 000 Kč. Dále jí uložil povinnost uhradit náklady řízení v paušální výši 1 000 Kč.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

2. Ve včas podané žalobě žalobkyně uvedla, že jako spotřebitelka objednala dne 7. 9. 2020 na webových stránkách internetového obchodu www.drinkcentrum.cz lihoviny, konkrétně 50 ks lahví Jack Daniels Tennessee Whiskey (0,7 l), a to výlučně za účelem konzumace na rodinné oslavě. Žalobkyni byla dodavatelem vystavena faktura na částku 22 249 Kč, kterou uhradila a zakoupené lihoviny jí byly dodány dne 8. 9. 2020. Následně po mnoha měsících proběhlo z iniciativy celního orgánu místní šetření, v jehož průběhu bylo žalobkyni sděleno, že dodavatelem předmětných lihovin byl údajně slovenský subjekt K & K EXPORT – IMPORT, s. r. o., který v České republice v rozhodné době nedisponoval zástupcem pro zasílání vybraných výrobků, ani sídlem společnosti či provozovnou. Dle závěrů celního orgánu proto nemohly být lihoviny označeny platnou kontrolní páskou ve smyslu zákona o povinném značení lihu. Žalobkyně se pak měla z nevědomé nedbalosti dopustit přestupku tím, že zakoupené lihoviny převzala a měla je po jistou dobu v držení.
3. O výše uvedených skutečnostech však žalobkyně neměla nejmenší tušení a jednala v právním omylu podle § 17 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „zákon o přestupcích“), protože z jejího pohledu se jednalo o standardní nákup přes internet, a to pro osobní spotřebu. Neměla žádný důvod domnívat se, že jedná protiprávně. Žalovaný však shledal, že podmínky právního omylu nebyly naplněny.
4. Žalovaný v tomto ohledu poněkud zaměňuje podmínky odpovědnosti za spáchání přestupku dle § 59 odst. 1 zákona o povinném značení lihu a podmínky pro vznik odpovědnosti uhradit spotřební daň (o daňové povinnosti bylo též vedeno řízení), a to zejména ve vztahu k závěru, že žalobkyně měla a mohla zjistit, že dodavatelem lihovin je slovenský subjekt. To však nijak neindikuje vědomí žalobkyně o tom, zda dodavatel lihoviny řádně označil či nikoli. I kdyby však žalobkyně věděla, že dodavatel je slovenský subjekt, resp. že lihoviny jsou dodávány ze zahraničí, nemohla z toho učinit závěr, že dodavatel nesplňuje podmínky pro značení lihu. Odpovědnost za značení lihu je výlučně na osobách uvedených v § 10 zákona o povinném značení lihu, k nimž žalobkyně nepatří. Žádné ustanovení zákona neukládá žalobkyni povinnost výše uvedené zjišťovat. Tato okolnost může být významná toliko pro povinnost hradit spotřební daň, nikoliv z hlediska spáchání přestupku.
5. Celní úřad navíc nezjistil, zda lihoviny byly řádně označeny či nikoliv, a už vůbec nebylo dokázáno, že by o konkrétních nedostacích značení lihovin žalobkyně mohla vědět. Žalovaný hovoří pouze o tom, že si žalobkyně měla a mohla ověřit, že dodavatel je zahraniční subjekt, což však o nedostacích značení nevypovídá ničeho. Žalobkyně přitom neměla žádný důvod předpokládat, že dodavatel je zahraniční subjekt, resp. že objednané lihoviny budou zasílány ze zahraničí, pokud internetový obchod navozuje doménou „cz“, že se jedná o český internetový obchod (slovenská adresa je viditelná až na výpisu z registru

doménových jmen, nikoli při běžné lustraci, což je zcela mimo vnímání běžného návštěvníka e-shopu). Rovněž potvrzení o přijetí objednávky bylo v češtině, stejně tak celé webové stránky dodavatele. Obchodní podmínky musela žalobkyně odsouhlasit coby podmínku dokončení nákupu, což je zcela běžné. Skutečnost, že se s nimi neseznámila, nemá vliv na hodnocení její odpovědnosti za protiprávní jednání, přičemž takový závěr je projevem těžko pochopitelného formalismu. Navíc informaci o skutečnostech, na nichž žalovaný zakládal delikt ní odpovědnost žalobkyně, z nich nelze vyčíst.

6. Žalovaný nezpochybnil účel nákupu lihovin, ani to, že lihoviny nebyly předmětem dalšího prodeje, což je významné z hlediska § 15 odst. 3 písm. d) zákona o povinném značení lihu, dle něhož se líh nepovažuje za neznačený, pokud se jedná o líh, s nímž fyzická osoba nakládá pro svou osobní potřebu. Celní orgán však uvedl, že je potřeba zohlednit zákonem stanovený limit 10 litrů údajně plynoucí z § 11 písm. e) téhož zákona. Toto ustanovení však ve skutečnosti neuvádí žádné množství lihu, které se ještě považuje za osobní potřebu. Ostatně i žalovaný v rozhodnutí výslovně konstatoval, že množství neznačených lihovin není explicitně součástí skutkové podstaty daného přestupku. Konstatování celního orgánu, že žalobkyně tento limit přesáhla o 25 litrů tudíž nemá žádnou oporu v zákoně. Ve světle těchto skutečností měl žalovaný jasně uvést, na základě jakých konkrétních důvodů nebylo možné aplikovat zákonnou výjimku podle § 15 odst. 3 písm. d) zákona o povinném značení lihu, z čeho dovozuje existenci exaktního zákonného limitu množství lihovin, které je ještě možné považovat za množství pro osobní potřebu, a dále na základě čeho se domnívá, že žalobkyně věděla či mohla vědět, že jí objednané množství lihovin přesahuje přípustný limit. V těchto ohledech se žalovaný nikterak nevyjádřil, a rozhodnutí je proto nepřezkoumatelné.
7. Žalobkyně navíc vůbec nenakládala s lihem ve smyslu § 6 zákona o povinném značení lihu. Zmíněným ustanovením je sankcionováno jednání, které směřuje spíše navenek, tj. na dispozici s lihovinami za účelem jejich dodání veřejnosti. Tím je chráněna veřejnost před možnými negativními dopady prodeje neznačeného lihu a sankce má postihovat ty subjekty, kteří se podílejí na výrobě, distribuci, či za tímto účelem i skladováním lihu, nikoliv běžného spotřebitele. Za nakládání s lihem by tedy měl být postižen jedině dodavatel lihu, nikoli žalobkyně, která je obětí tohoto pachatele. Postih žalobkyně je projevem nepřiměřené tvrdosti. Zjevně pak není ani naplněn materiální znak přestupku.
8. Na základě uvedeného žalobkyně navrhla, aby soud rozhodnutí žalovaného, jakož i rozhodnutí celního úřadu zrušil a správní řízení zastavil.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

9. Ve vyjádření k žalobě ze dne 14. 10. 2022 žalovaný uvedl, že v daném případě bylo jednání žalobkyně v napadeném rozhodnutí jednoznačně hodnoceno jako jednání z nevědomé nedbalosti ve smyslu § 15 odst. 3 písm. b) zákona o přestupcích. Žalobkyně nakládala s lihovinami ve smyslu § 6 zákona o povinném značení lihu, kdy lihoviny minimálně převzala a měla v držení (následně došlo k jejich užití), přičemž tyto byly dovezeny na daňové území České republiky ve smyslu § 9 odst. 1 písm. d) téhož zákona [jak plyne z protokolu o místním šetření a vyjádření žalobkyně v jednotlivých podáních]. Lze považovat za prokázané, že slovenský dodavatel lihovin v době uskutečnění nákupu lihovin žalobkyní nedisponoval zástupcem pro zasílání vybraných výrobků na území České republiky ve smyslu zákona č. 353/2003 Sb., o spotřebních daních. Jeho totožnost bylo možné ověřit z obchodních podmínek platných v době uskutečnění nákupu, které sama žalobkyně poskytla žalovanému v příloze odvolání a následně také z faktury vystavené

dodavatelem, která je vyhotovena ve slovenštině. Zjištění, že jde o zahraničního dodavatele, mělo v žalobkyni vzbudit větší míru obezřetnosti, jelikož nákup lihovin nelze připodobnit např. k nákupu běžných potravin. Úlohou zákona o povinném značení lihu je ochrana zájmu na absolutní kontrole oběhu lihovin na území státu a s tím související výběr daně a ochrana zdraví spotřebitelů. Ačkoli žalobkyně není osobou povinnou značit líh, nelze přistoupit na mylné domněnky, že tím je zbavena povinnosti předcházet a vyvarovat se nákupu neznačeného lihu.

10. Dle § 30 odst. 1 zákona o povinném značení lihu může objednávku kontrolních pásek podat správci daně pouze registrovaná osoba povinná značit líh, kterou však dodavatel nebyl. Pakliže český právní řád uznává toliko českou kontrolní pásku vydávanou výhradně Generálním ředitelstvím cel, která prokazatelně nemohla být na spotřebitelských baleních lihovin vylepena, je exaktní identifikace způsobu neznačení lihovin za dané situace bezpředmětná.
11. Líh dovážený pro osobní potřebu fyzické osoby přitom může být neznačen pouze do celkového objemu 10 l. V daném případě dovážený líh prokazatelně přesáhl přípustný limit o nezanedbatelných 25 l.
12. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.

IV. Posouzení věci

13. Soud, v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (s. ř. s.), bez nařízení jednání, přezkoumal v mezích žalobních bodů napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i rozhodnutí celního úřadu včetně řízení předcházejících jejich vydání, a shledal, že **žaloba není důvodná**.
14. Soud se ztotožnil se skutkovými a právními závěry uvedenými v napadeném rozhodnutí. Z něj vyplynulo, že celní orgány v rámci prověřování prodeje lihovin uskutečněných slovenským dodavatelem K & K EXPORT – IMPORT, s. r. o., provedly dne 23. 6. 2021 místní šetření též u žalobkyně. Na jeho základě shledaly, že žalobkyně minimálně dne 8. 9. 2020 v rozporu s § 15 odst. 1 zákona o povinném značení lihu z nevědomé nedbalosti nakládala s neznačeným lihem o celkovém objemu 35 l, přičemž příslušná spotřebitelská balení nebyla (resp. nemohla být) značena platnou kontrolní páskou ve smyslu § 15 odst. 2 téhož zákona.
15. K žalobním námitkám je vhodné shrnout právní úpravu účinnou ke dni spáchání přestupku (obdobně jako tak učinil již žalovaný v bodech [13]–[16] napadeného rozhodnutí). Již na tomto místě lze současně uvést, že do okamžiku rozhodnutí soudu nebyla přijata taková právní úprava, která by byla pro žalobkyni příznivější (viz čl. 40 odst. 6 Listiny).
16. Podle § 6 zákona o povinném značení lihu se *nakládáním s lihem* pro účely tohoto zákona rozumí *výroba, zpracování, prodej nebo jiný převod, přeprava, doprava, skladování, převzetí, užití, držení, dovoz nebo vývoz lihu*.
17. Dle § 9 odst. 1 písm. d) zákona o povinném značení lihu se *dovozem lihu* pro účely tohoto zákona rozumí mj. i *činnost spočívající v zaslání lihu na daňové území České republiky pro osobní potřebu fyzické osoby*. Podle odstavce 4 téhož paragrafu se pak *lihem dováženým nebo vyváženým pro osobní potřebu fyzické osoby* pro účely tohoto zákona rozumí *líh dovážený nebo vyvážený pro osobní potřebu fyzické osoby [...] obsažený ve výrobcích, jejichž celkový objem nepřesahuje 10 litrů*.

18. Povinnost značit líh je stanovena v § 10 odst. 1 zákona o povinném značení lihu, podle něhož *vyrobený nebo dovezený líh ve spotřebitelském balení musí být nejpozději v okamžiku jeho uvedení do volného daňového oběhu označen kontrolní páskou*. Výjimky z povinnosti značit líh upravuje § 11 téhož zákona. Dle jeho písmene e) se povinnost značit líh nevztahuje mj. *na líh, který je dovážen pro osobní potřebu fyzické osoby*.
19. Podle § 15 odst. 1 zákona o povinném značení lihu je *zakázáno nakládat s neznačeným lihem*. Odstavec 2 tohoto paragrafu definuje, jaký líh se pro účely tohoto zákona rozumí neznačeným lihem. Odstavec 3 pak určuje, jaký líh podle odstavce 2 písm. a) bodu 2 [tedy *toliko líh značený porušenou kontrolní páskou, která zpochybňuje neporušenost obsahu spotřebitelského balení*] se nepovažuje za neznačený; dle písmene d) odstavce 3 se za neznačený nepovažuje mj. *líh, s nímž fyzická osoba nakládá pro svou osobní potřebu, což neplatí v případech, že se tento líh nachází v prostoru, ve kterém dochází ke konečnému prodeji lihu*.
20. Na podkladě citované právní úpravy v první řadě ob stojí závěr celních orgánů, že žalobkyně *nakládala s lihem* ve smyslu § 6 zákona o povinném značení lihu, pokud není sporné, že do svého *držení, potažmo užití* převzala ji objednané lihoviny. Stejně tak je nesporné, že tyto lihoviny žalobkyni do České republiky dodal zahraniční dodavatel, jednalo se tak o *dovoz lihu* ve smyslu § 9 odst. 1 zákona o povinném značení lihu. Nesporným je též to, že bylo dovezeno 35 litrů lihovin za účelem konzumace na rodinné oslavě. V této souvislosti z právní úpravy [§ 11 písm. e) zákona o povinném značení lihu] plyne, že na líh dovážený pro osobní potřebu fyzické osoby se nevztahuje povinnost jeho značení. Tato výjimka se však ve spojení s § 9 odst. 4 zákona o povinném značení lihu jednoznačně vztahuje toliko na limitované množství lihu dováženého pro osobní potřebu, a to konkrétně na líh *obsažený ve výrobcích, jejichž celkový objem nepřesahuje 10 litrů*. Není tudíž pravdivé tvrzení žalobkyně, že tento limit není v zákoně o povinném značení lihu výslovně upraven. Jestliže množství dovezeného lihu překračovalo zákonný limit dovozu pro osobní potřebu, je zjevné, že se na něj povinnost jeho značení (§ 10 odst. 1 zákona o povinném značení lihu) vztahovala. Jestliže tento líh značen nebyl, vztahoval se na něj zákaz nakládání s ním dle § 15 odst. 1 zákona o povinném značení lihu. Již v bodě [15] napadeného rozhodnutí žalovaný v tomto ohledu konstatoval, že celní úřad v protokolu o místním šetření exaktně nezjistil konkrétní způsob neoznačení lihovin kontrolní páskou dle § 15 odst. 2 zákona o povinném značení lihu, současně však žalovaný připojil úvahu, proč tato skutečnost není z hlediska delikt ní odpovědnosti žalobkyně rozhodující. Shledal, že slovenský dodavatel v době prodeje nedisponoval v České republice registrací, ani zástupcem pro zasílání výrobků, sídlem společnosti či provozovnou, z čehož plyne, že žalobkyni zakoupené lihoviny nemohly být značeny platnou kontrolní páskou, a tudíž bylo z její strany nakládáno s neznačeným lihem v rozporu s § 15 odst. 1 téhož zákona. V situaci, kdy žalobkyně v tomto ohledu nenabídla jinou skutkovou verzi (což je jistě jejím právem), soud hodnotí úvahu žalovaného jako dostačující pro účely jím vedeného řízení.
21. Žalobkyně nebyla osobou povinnou značit líh ve smyslu § 10 odst. 2 zákona o povinném značení lihu, vztahoval se však na ni zákaz nakládání s neznačeným lihem dle § 15 odst. 1 téhož zákona, čehož se žalobkyně jednoznačně dopustila, neboť pro soukromé účely nakoupila neznačený líh od zahraničního dodavatele. Formální znak skutkové podstaty přestupku dle § 59 odst. 1 zákona o povinném značení lihu, tedy nakládání s neznačeným lihem, byl naplněn. Žalobkyně se v této souvislosti mylně domnívá, že smyslem § 6 zákona o povinném značení lihu je sankcionovat toliko osoby, které disponují s lihovinami za účelem jejich další distribuce. Takový závěr z daného ustanovení neplyne, neboť je v něm

výslovně uvedeno, že formulací „*nakládání s lihem*“ je třeba rozumět i jeho držení či užití. Navíc dle § 59 odst. 1 zákona o povinném značení lihu může být pachatelem přestupku i fyzická nepodnikající osoba, a to bez ohledu na skutečnost, že se lihoviny rozšířily „pouze“ v rámci rodinné oslavy. Jednání žalobkyně tak lze podřadit pod § 59 odst. 1 zákona o povinném značení lihu.

22. K naplnění skutkové podstaty přestupku je dále zapotřebí prokázat zavinění pachatele, tedy zda žalobkyně minimálně mohla a měla vědět, že nakládá s neznačenými lihovinami. V tomto případě postačuje, pokud se žalobkyně dopustila protiprávního jednání minimálně z nevědomé nedbalosti (§ 15 odst. 1 zákona o přestupcích). Celní orgány postavily svoji argumentaci o zavinění žalobkyně mj. na skutečnosti, že měla vědět, že se jedná o zahraničního dodavatele. Soud se s tímto závěrem ztotožnil. V e-mailové komunikaci žalobkyně od dodavatele (kterou žalobkyně předložila v odvolacím řízení – faktura, obchodní podmínky) obdržela dostatečně jasnou informaci o tom, že dodavatel je – i přes užívání domény .cz na svých webových stránkách – zahraničním subjektem. Zároveň z těchto podkladů nevyplývalo nic, z čeho by žalobkyně mohla dovodit závěr o splnění všech povinností souvisejících s dovozem daného množství lihovin ze zahraničí. Skutečnost, že dodavatel byl zahraniční subjekt, byla zřejmá ve větší míře, než jak žalobkyně podává v žalobě (vzhledem k podkladům doloženým žalobkyní již v odvolacím řízení soud pro nadbytečnost neprováděl dokazování výsledkem nahlížení do registru doménových jmen a výpisem z tohoto registru ohledně domény drinkcentrum.cz, ani výpisem z obchodního rejstříku ohledně společnosti Run Group, s. r. o. v likvidaci). To vše je navíc nutno hodnotit také s ohledem na typ nákupu, který žalobkyně učinila. Nejednalo se totiž o běžný nákup, ale o nákup lihovin, které podléhají dohledu ze strany celní správy, a navíc v takovém množství, který překročil limit pro osobní potřebu podle § 9 odst. 4 zákona o povinném značení lihovin. Za účelem ochrany zdraví spotřebitelů je z povahy věci nákup alkoholu ve větším množství regulován právními předpisy, kterých si žalobkyně měla být vědoma a měla postupovat jako by lihoviny převážela přes hranice sama.
23. Jak uvedl žalovaný v napadeném rozhodnutí, v případě nákupu většího množství lihovin si žalobkyně měla počínat s větší obezřetností a věnovat pozornost právní regulaci dovozu lihovin ze zahraničí, a to zejména ustanovení, které zakazuje nakládat s neznačeným lihem. Nejedná se totiž o nákup obvyklých potravin, a pokud by žalobkyně mohla mít povědomí o tom, že obchoduje se zahraničním subjektem, měla předpokládat, že nákup bude podléhat právním regulacím v případě přeshraničního obchodu. Postih žalobkyně přitom nelze vnímat ani jako nepřiměřenou tvrdost, a to vzhledem k tomu, že lze rozumně předpokládat, že dovoz lihovin podléhá přísným pravidlům za účelem ochrany zdraví spotřebitelů, o kterých měla žalobkyně vědět, případně se o nich dále informovat. Platí, že pokud by si počínala obezřetně, mohla vědět a měla, že nakládáním s neznačeným lihem bude porušen zákon. Povinnost nakládat s lihem nelze zlehčovat pouze z důvodu, že žalobkyně je spotřebitelka a o bližších okolnostech neměla tušení, pokud o nich vědět mohla a měla.
24. Žalobkyně dále tvrdila, že jednala v omylu podle § 17 zákona o přestupcích. Skutečnost, že se žalobkyně mýlila v některých okolnostech jejího nákupu, v daném případě nemá vliv na subjektivní stránku jejího jednání, neboť žalobkyně o trestnosti jejího jednání měla vědět, protože trestnost jednání spočívajícího v nakládání s neznačeným lihem plyne přímo ze zákona. Právní omyl negativní o trestnosti jednání pachatele v daném případě neomlouvá. Jedná se o tzv. neomluvitelný omyl, neboť se omylu mohla žalobkyně vyvarovat vzhledem k tomu, že zákon je již víc jak 9 let v účinnosti a povinnost seznámit se s příslušnou právní

úpravou vyplývala pro pachatele ze zákona ve smyslu § 17 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, dle kterého je vyloučeno, aby jednal pachatel v omylu, pokud ze zákona mohl zjistit trestnost jednání. Nerozhodná je v tomto případě skutečnost, že nebyla prodejcem na neznačené lihoviny upozorněna.

25. Soud se zabýval na základě námitky žalobkyně rovněž materiální stránkou deliktu. Stejně jako žalovaný ovšem dospěl k závěru, že i když se na první pohled může zdát jednání žalobkyně jako poměrně nevýznamné, nelze opomenout, že velká míra společenské škodlivosti nakládání s neznačeným lihem je dána s ohledem na objekt, který je tímto ustanovením chráněn. Nejprve je však nutné zdůraznit, že pokud jsou naplněny formální znaky přestupku, materiální stránkou přestupku se lze zabývat v krajních případech, pokud okolnosti jednání nasvědčují tomu, že nebyl ohrožen právem chráněný zájem společnosti (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008-45). Je tedy nutné, aby případ doprovázely takové okolnosti, které společenskou škodlivost vylučují. Takové okolnosti však v nyní projednávaném případě soud neshledal. Nelze ponechat bez povšimnutí, že sankcionováno je již samotné jednání podle § 59 odst. 1 zákona o povinném značení lihu, s nímž zákon spojuje zásah do chráněné hodnoty – kontrolované nakládání s lihem za účelem ochrany zdraví spotřebitelů a vybrání daně. Neoprávněné nakládání s neznačeným lihem je sankcionováno již jen jako samotné jednání, kdy následkem je ohrožení objektu přestupku porušením zákona, tedy k dokonání deliktu postačí jednání, které je podle zákona samo o sobě společensky škodlivé (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 2. 2021, č. j. 9 Afs 177/2020-48, bod 28). Postih tohoto přestupku chrání zájem na absolutní kontrole oběhu lihovin a ochraně zdraví spotřebitelů a lze uzavřít, že nakládání s neznačenými lihovinami v množství značně přesahujícím limit osobní potřeby, je třeba vnímat jako společensky škodlivé. V podrobnostech lze odkázat na bod 17 napadeného rozhodnutí. Závažnost tohoto přestupku také podtrhuje možná výše pokuty stanovená v § 59 odst. 3 zákona o povinném značení lihu, která může činit až 5 milionů Kč.
26. K námitce žalobkyně, že žalovaný „*matoucí způsobem zaměňuje na jedné straně podmínky odpovědnosti za spáchání přestupku dle § 59 odst. 1 zákona o povinném značení lihu a podmínky pro vznik odpovědnosti uhradit spotřební daň na straně druhé*“, lze dodat, že odkaz žalovaného na § 33f odst. 2 zákona č. 353/2003 Sb., o spotřebních daních, lze chápat jako doplňující poznatek k výše popsanému protiprávnímu jednání. Na žalobkyni totiž přešla povinnost zaplatit spotřební daň tím, že dodavatel lihu nesplnil tuto povinnost sám, neboť nebyl registrován jako zasílatel a neměl zástupce pro zasílání výrobků dle zmíněného ustanovení zákona o spotřebních daních. To nic nemění na tom, že jednání žalobkyně bylo jako přestupek náležitě popsáno a odůvodněno.
27. Zákonná výjimka podle § 15 odst. 3 písm. d) zákona o povinném značení lihu se pak na případ žalobkyně nevztahuje. Podle tohoto pravidla se líh, s nímž fyzická osoba nakládá pro osobní potřebu, nepovažuje za neznačený. Žalobkyně však nakládala s lihem v takovém množství (celkem 35 l), který se již za osobní potřebu nepovažuje podle § 9 odst. 4 zákona o povinném značení lihu. Žalovaný k tomu závěru dospěl v bodě 14 napadeného rozhodnutí a soud mu nemá co vytknout. Zcela zřejmě žalobkyní zakoupené množství již nebylo možné považovat za výrobky v množství pro „osobní potřebu“, přestože byly nakoupeny na soukromou rodinnou oslavu. Navíc se ani nejednalo o lihoviny podle § 15 odst. 2 bod 2 téhož zákona, tedy o lihoviny s porušenou kontrolní páskou, jak vyžaduje odst. 3 téhož ustanovení. Rozhodnutí je v tomto ohledu plně přezkoumatelné.

V. Závěr a náklady řízení

28. Soud tedy shledal námitky žalobkyně neopodstatněnými. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž soud musí přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
29. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl na základě § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobkyně ve věci úspěch neměla (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 28. března 2024

Zuzana Bystřická v. r.
předsedkyně senátu